"คุณคะ คุณรักฉันรึเปล่า" ฉันฉะอ้อนถาม

"รักซีฮะ รักมากที่สุด" เขาระล่ำระลักตอบ แววตาฉายแววประหลาดใจในคำถาม

ฉันดึงดันถามต่ออย่างใคร่รู้ "ทำไมถึงรักละคะ"

"โธ่! ผมรักคุณก็เพราะคุณเป็นคุณน่ะซีฮะ ถ้าคุณเป็นคนอื่นผมจะไม่มองเลย" เขาพูดอย่างช้า ๆ แต่น้ำเสียงมั่นคงเหลือเกิน มั่นคงเสียจนฉันสะท้อนใจอยากให้มันเป็นจริงและมั่นคงถาวรตลอดไปตราบเท่าที่ลมหายใจฉันยังมีอยู่

"คุณละฮะ รักผมเพราะอะไร" เขาย้อนถามฉันเสียงจริงจัง

ฉันอึ้มเสียจนรู้สึกว่าตาฉ่ำ อยากจะบอกใจจะขาดว่า "รักคุณเพราะคุณน่ารักนะซิ" แต่ที่พูดไปเป็นเพียง "รักคุณก็เพราะคุณรักฉันไงคะ"

เขาทำท่าค้อนราวกับผู้หญิง แต่แววตาหวาน "อย่ามาเล่นสำนวนยอกย้อนกับผมเลย ผมถามจริง ๆ นะฮะ"

"ฉันก็ตอบจริง ๆ นี่คะ" ฉันตอบเสียงหวานอย่างเอาใจ ไม่อยากจะทำให้เขาโกรธเลยสักนิด ไม่อยากให้อารมณ์ดี ๆ แจ่มใส ต้องมาขุ่นมัวเพราะการกระเซ้าเย้าแหย่ของฉัน

"ถ้าผมไม่รักคุณละฮะ" เขาจ้องตาฉัน

ฉันลุกขึ้นจากม้านั่งหินอ่อนใต้ต้นราชพฤกษ์ที่ออกดอกสะพรั่ง สีเหลืองใส ๆ ของดอกราชพฤกษ์แข่งกับสีเหลืองใส ๆ เช่นกันของบัวในสระที่อยู่ไม่ไกล ฉันเดินมาถึงริมสระพื้นหญ้าเขียวขจีมีมนต์ขลังเรียกร้องให้ฉันทรุดลงนั่ง รู้สึกคายเล็กน้อยแต่เพียงประเดี๋ยวประด๋าวก็หายไป ลมเย็นพัดผ่านไม่ขาดสาย ทำให้พื้นน้ำไหวเป็นระลอกน้อย ๆ เขาเดินตามมาทรุดนั่งลงข้าง ๆ ฉัน จับมือฉันมากุมไว้

"ทำไมไม่ตอบละฮะ"

ความอบอุ่นที่แล่นซ่านไปถึงหัวใจบงการให้ฉันพูดไปว่า **"จะต้องตอบทำไมละคะ ในเมื่อไม่ว่าคุณจะรักฉันหรือไม่ ฉันก็ยังคงรักคุณเสมอ"** พูดออกไปแล้วก็อายนัก กลัวนักว่าเขาจะว่าเขาจะว่าฉันว่าเป็นผู้หญิงแบบไหน ? ฉันไม่อยากให้เขาดูถูก เสแสร้งดึงมือออกจากอุ้งมืออัน

อบอุ่นนั้น ก้มลงวักน้ำใสในสระเล่น น้ำเต็มเปี่ยมมีกอบัวอยู่เป็นหย่อม ๆ เขาก้มลงเด็ดดอกบัวดอกหนึ่งส่งให้ฉัน

"นี่คือตัวแทนของหัวใจผม ดอกบัวมีความหมายว่า ผมรักคุณด้วยใจภักดิ์มิใช่ใจปอง ผมจึงถือดอกบัวนี้เป็นเสมือนสื่อกลางของความรักของเรา คุณเองก็ชอบมันมากมิใช่หรือ"

ฉันยิ้มอย่างขวยเขิน ไม่รู้ว่าจะตอบอย่างไรดี ถ้าตอบตามหัวใจ ฉันคงอายจนไม่รู้ว่าจะซุกหน้าไว้ที่ไหน จึงผันพูดเป็นเรื่องเล่นเพื่อข่มความอายที่เกิดขึ้น

"แหม ! ลิเกจังเลยค่ะ ฉันจะพลอยเป็นลิเกไปด้วยแล้ว เพราะชอบที่จะฟังเสียด้วยซีคะ"

เขาผลุดลุกขึ้นยืนทันที หันหลังให้ฉัน พูดเสียงต่ำ ๆ ว่า "คุณชอบทำเป็นเล่นไปเสียเรื่อง ผมพูดอย่างจริงใจ คุณก็ลือว่าลิเก ผมคร้านที่จะพูดแล้วล่ะ"

ฉันนึ่งอึ้งอย่างน้อยใจ ทำไมหนอ ทำไมเขาช่างไม่รู้บ้างว่าฉันรักที่จะฟังเขาพูด แต่ความอายทำให้ฉันต้องฝืนทำในสิ่งที่ตรงข้าม ความเข้าใจในจิตใจและในอารมณ์ผู้หญิงของเขาน้อยมาก โดยเฉพาะผู้หญิงเจ้าอารมณ์อย่างฉัน โศรธ เกลียด หรือรักใคร่เป็นต้องแสดงออกอย่างไม่บิดบัง นี่ก็เป็นความโง่ชนิดหนึ่งของฉันซึ่งฉันเองก็ยอมรับ

"ทำไมเงียบไปละฮะ" เขาหันมาถามเมื่อไม่ได้ยินเสียงฉันพูด

"พูดมากก็รำคาญ และฉันก็หมดอารมณ์ที่จะพูดแล้วเช่นกัน" ฉันพูดเสียงสั่นน้ำตาคลอ ข่มอารมณ์น้อยใจที่ประดังเข้ามา มองผ่านม่านน้ำตาเห็นเขาเพียงเลือนลาง แต่ในความเลือนลางนั้นเองฉันก็ยังเห็นสีหน้าเศร้า ๆ ของเขา

"ผมขอโทษฮะ" เขาพูดเบา ๆ

ฉันสบัดหน้าหนี พูดเสียงห้วน ๆ "คุณก็ดีแต่พูดขอโทษ ๆ จนฉันเบื่อที่จะฟังนักคุณไม่เข้าใจฉันเลย ฉันพูดเล่นคุณก็ถือเป็นจริงจังจะล้อเล่นบ้างก็ไม่ได้ ถ้าคุณไม่พอใจแบบนี้คุณอยากจะฟังแต่เรื่องซีเรียสตลอดไปก็เชิญ ฉันไม่ขัดข้อง" พูดจบก็รู้สึกเหน็ดเหนื่อยใจราวกับวิ่งเป็นระยะทางไกล ๆ หัวใจเต้นแรงจนตัวเองรู้สึก

โอ้ ! ความรัก ความรัก อยู่ที่ไหน
อยู่ที่ท้องฟ้าสุราลัย
หรืออยู่ใต้ต้นไม้ที่สดสวย
ซึ่งฉันได้แต่ฝันใฝ่อยู่เสมอ

ฉันอดที่จะลอบชำเลืองไปดูเขาไม่ได้ เมื่ออารมณ์โกรธบรรเทาลง เขาก้มหน้าป่ากเม้มสนิท ผมปอยหนึ่งร่วงหล่นลงมาเคลียหน้าผากทำให้ใบหน้านั้นดูเยาว์ขึ้น ดวงตาที่เคยเปล่งประกายจ้าซ่อนอยู่ภายใต้หนังตาที่หลุบลงต่ำ มันซ่อนความรู้สึกทั้งมวลไว้จนฉันมองไม่เห็น

ความรุ่มร้อนในใจฉันค่อย ๆ จางหายไป พร้อม ๆ กับความมีเหตุมีผลกลับเข้ามาแทนที่ อันที่จริงฉันผิดอยู่มากที่เอาแต่ใจ และพูดเล่นไม่เป็นเวลำเวลา เมื่อหวลนึกถึงคู่รักคู่อื่น ๆ อีกหลายคู่ ฉันยิ่งรู้สึกว่าฉันออกจะโชคดีกว่าผู้หญิงอีกหลายคน เพราะผู้หญิงบางคนต้องคอยวิ่งตามเอาใจคนรักของตนสำรพัด ในขณะที่ฉันมีเขาคอยใส่ใจห่วงเสียทุกอย่าง นึกถึงภาพยนตร์เรื่อง "บุษบาวิปโยค" ที่ได้ไปดูมา ติดใจกับบทบาททั้งเนื้อเรื่องและดนตรี ซึ่งกับคำพูดหลาย ๆ ประโยคในเรื่องนี้ เท่าที่จำได้ก็มีอยู่ประโยคหนึ่ง สรุปได้ความสั้น ๆ ว่า "เมื่อใดที่คนเราเห็นความทุกข์ของผู้อื่น จะทำให้รู้สึกว่าความทุกข์ของตนเองลดน้อยลงไป" คล้ายกับว่าคนเราชอบที่จะดูผู้อื่นทุกข์นั่นแหละ ฉันเองก็เป็นปุถุชนธรรมดา ดังนั้นการที่ได้นึกเปรียบเทียบตนเองกับผู้อื่นที่ด้อยกว่า ย่อมทำให้ฉันสบายใจขึ้นบ้าง เมื่อใจสบายฉันจึงมีอารมณ์ที่จะคุยต่อไป ฉันจึงเรียกเขาด้วยน้ำเสียงที่พยายามให้สดใสกว่าเดิม "คุณคะ"

เขาเงยหน้าขึ้นมอง ประกายตาที่แวววาวเป็นระยิบระยับด้วยรอยยิ้มที่ตาและปากทำให้หัวใจฉันพองโต นึกโกรธตัวเองนักที่วู่วาม

"หายโกรธแล้วรึยะ" ผมใจไม่ดีเลยจริง ๆ" เขาพูดเสียงทุ้มนุ่ม ๆ ชวนฟังนัก

ฉันอยากจะหลับตา ถอนหายใจยาว ๆ อย่างเป็นสุข เสียงนี้ไม่ใช่หรือที่ฉันอยากจะฟังมานานแล้ว คิดแล้วเสียวใจนักเมื่อนึกถึงว่า ถ้าเพียงแต่เราทั้งคู่เกิดวู่วามขึ้นมาพร้อมกัน อะไรจะเกิดขึ้น ฉันคงหมดโอกาสได้ฟังเสียงที่ฉันรักเป็นแน่ ฉันอดที่จะนึกยิ้มเยาะให้กับกวีบทหนึ่งที่ฉันเคยชอบนักหนาไม่ได้

"ความฝัน, ฉันฝันเสมอ
ฝันถึงความรักที่หอมหวาน
ค้นหา, ฉันค้นหาเสมอ
หวัง, หวังว่าจะพบใครสักคนที่รักฉัน
แต่ตั้งแต่นั้นจนบัดนี้
ฉันก็ได้เพียงแต่ฝัน
เมื่อไหร่หนอ ที่ความยินจะกลับกลายเป็นจริง"

ฉันไม่จำเป็นต้องบินอีกต่อไป ในเมื่อฉันมีเขาเคียงข้างอยู่แล้ว จริงไหมคะ